
APOL·LO
Llibre X · L'Arc Daurat

ACTE I – L'ILLA FLOTANT

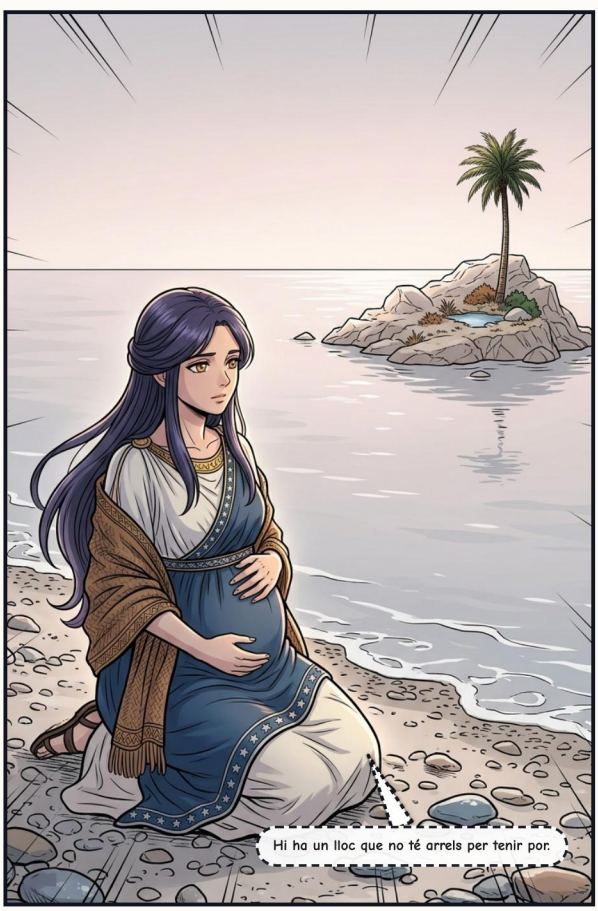

Només Delos no digué res. Una roca pelada a la deriva, sense cap arrel.

Acull el meu fill, i et bastirà un temple. Tot el món et durà ofrenes.

Diuen que serà terrible. Potser menyspreuarà la meva roca pelada i m'enfonsarà dins la mar. Jura primer.

El poeta Cal·límac anomenà Astèria l'illa errant.
Ho jur per la Terra, pel Cel ample i per l'aigua que cau de l'Estix.

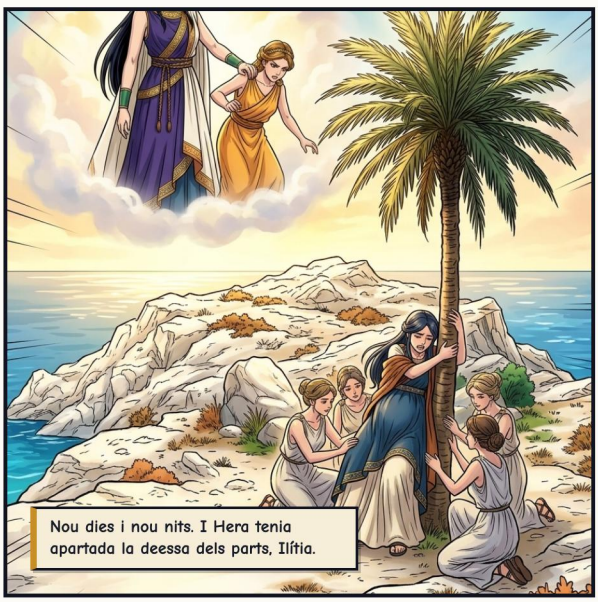
Nou dies i nou nits. I Hera tenia apartada la deessa dels parts, Ilítia.

Les deesses enviaren Iris amb un suborn: un collar d'or i ambre de nou colzes de llarg.

Àrtemis nasqué primer i ajudà sa mare. Després Apol·lo botà a la llum.

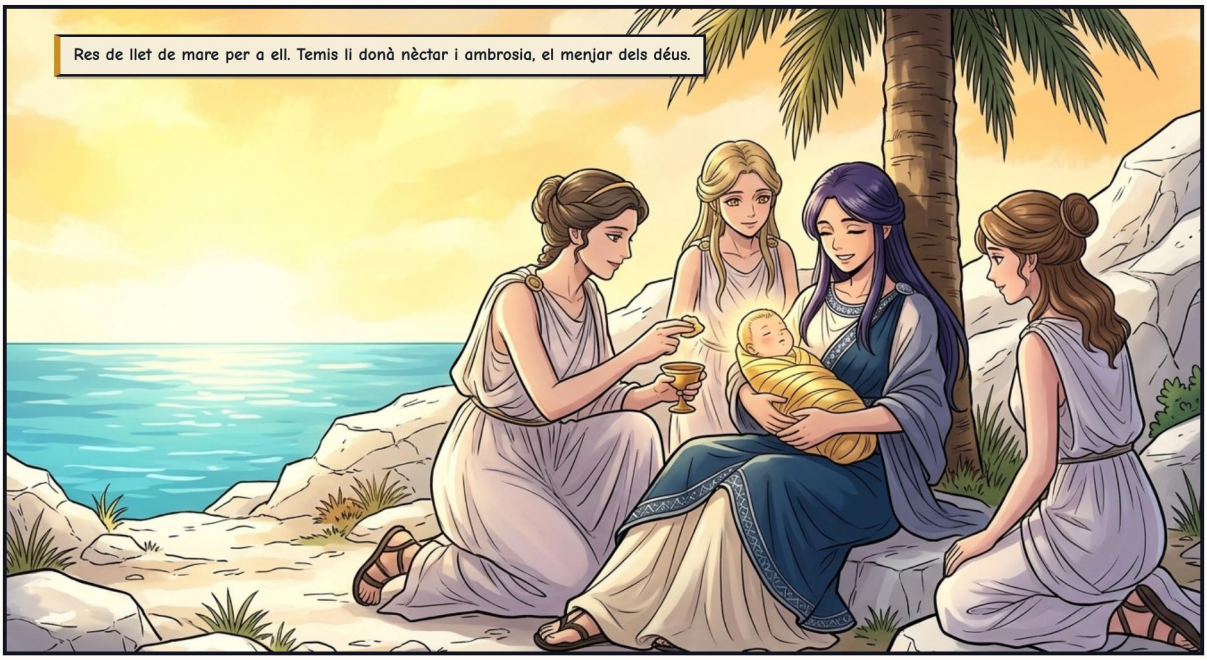
Res de llet de mare per a ell. Temis li donà nèctar i ambrosia, el menjar dels déus.

CRAC! CRAAAC!!

Segons un altre himne, la primera lira la féu Hermes infant.
La lira i l'arc corbat em seran estimats, i diré als mortals la voluntat infal·lible de Zeus.

ACTE II – LA SERP DEL PARNÀS

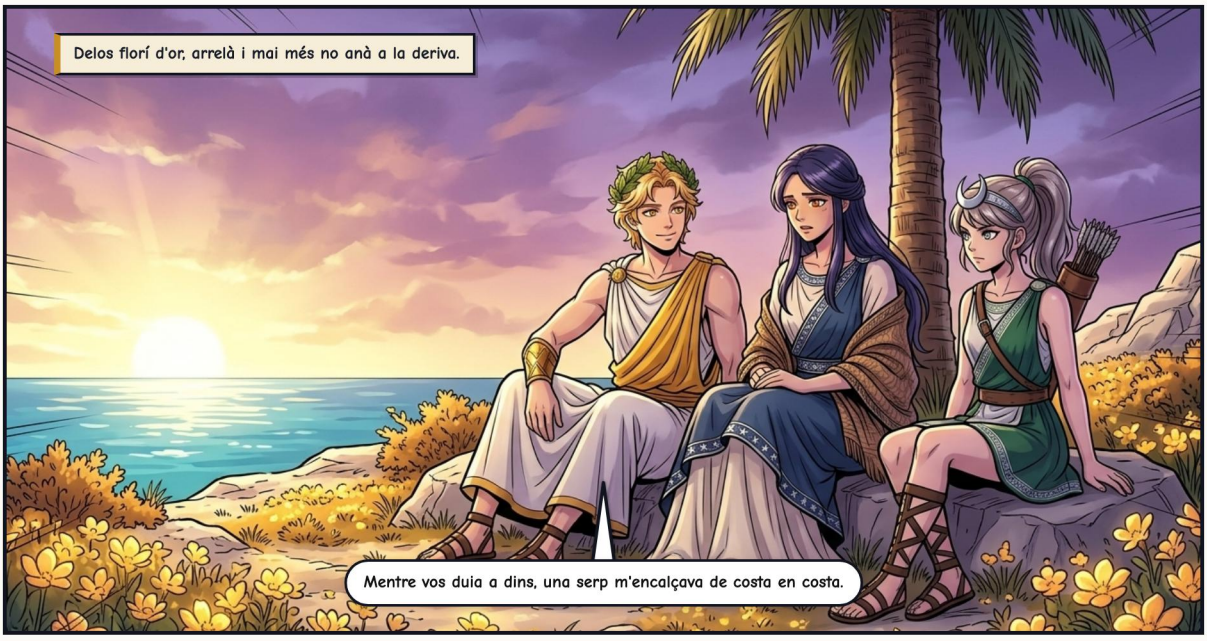

VARES PERSEGUIR MA MARE PER LA FOSCOR, PITÓ! PROU!!

KRAKOOOM!!!

Un altre pic.

SHING!! ZAAAP!!

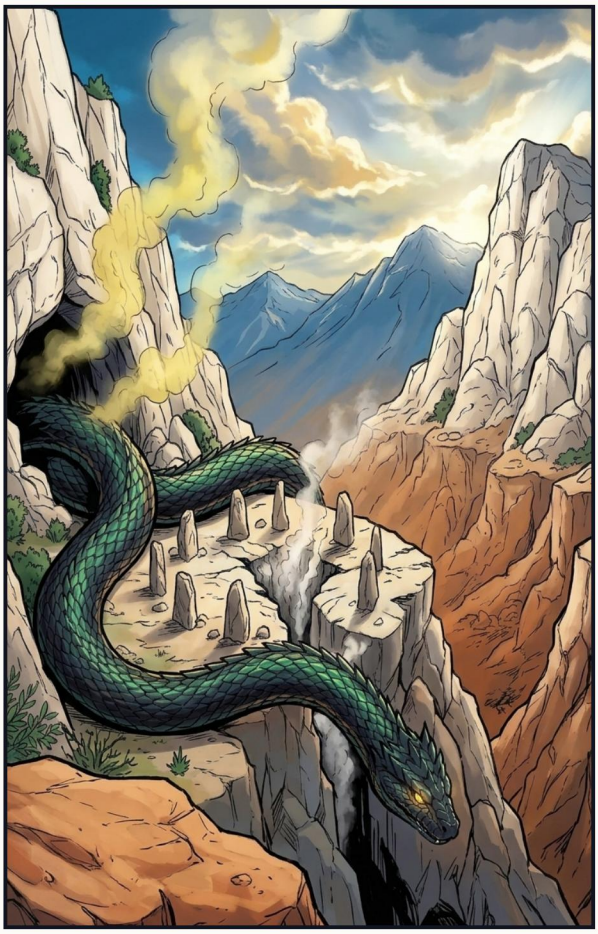

Ara podreix aquí, damunt la terra que alimenta els mortals.

El sol podrí la serp allà on jeia. Per això el lloc es digué Pito, d'una paraula antiga que vol dir «podrir».
Aquest oracle era de la Terra. De qui és ara?

ACTE III – SENYOR DE DELFES

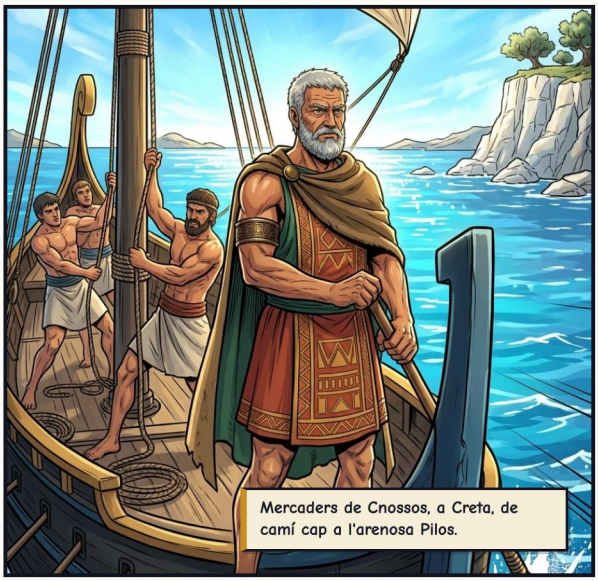

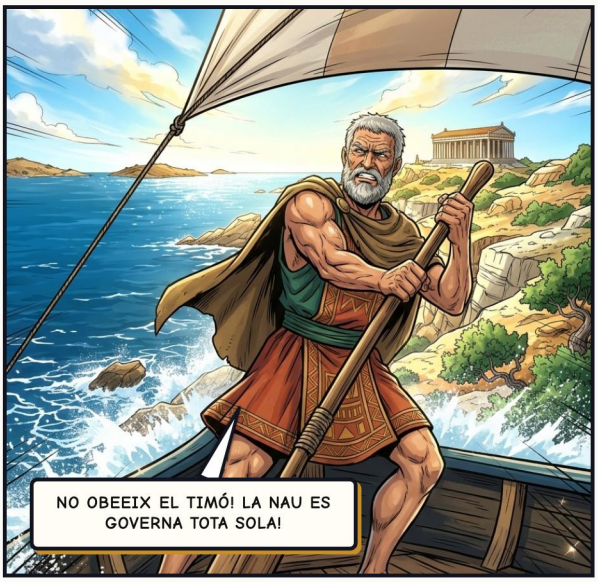

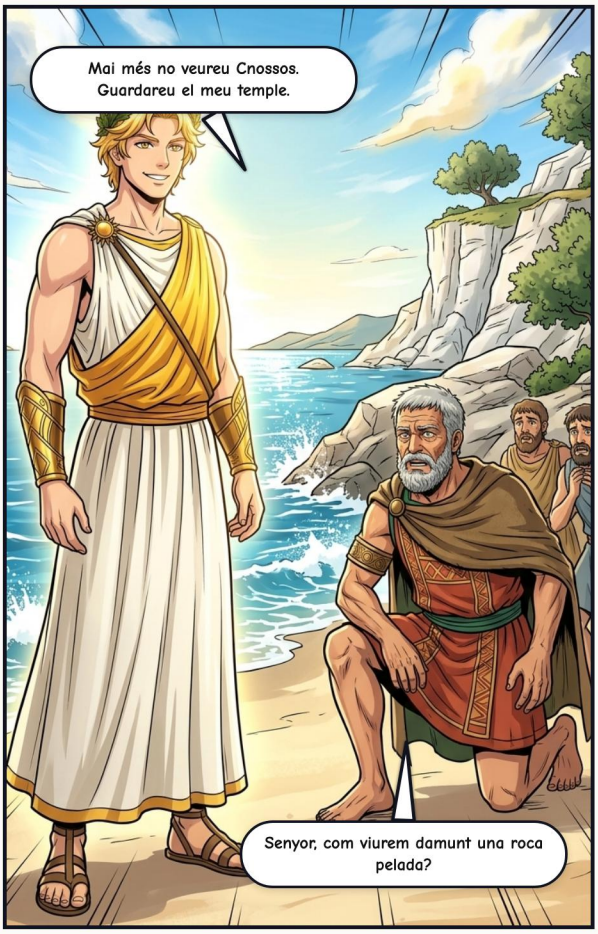
Mai més no veureu Cnossos. Guardareu el meu temple.
Senyor, com viurem damunt una roca pelada?

Per celebrar la seva victòria, fundà els Jocs Pítics.

El roure coronava els vencedors. El llorer encara no existia; el déu duia fulles de qualsevol arbre.

On es podrí la serp, Apol·lo fonamentà el seu temple. Els cretencs, els seus sacerdots, li digueren Delfini, el déu dofí.

La sacerdotessa de la Terra s'hi quedà. Femònoe fou la primera Pítia, i el déu parlava per la seva boca en vers.
Deien que de la terra en pujava un alè.

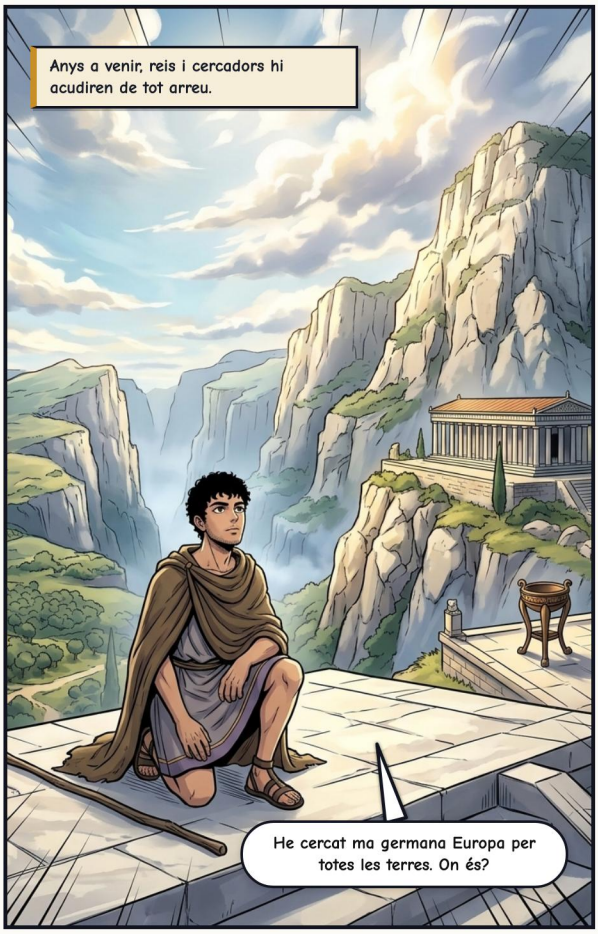
Anys a venir, reis i cercadors hi acudiren de tot arreu.
He cercat ma germana Europa per totes les terres. On és?

Deixa de cercar. Segueix una vaca que mai no hagi duit jou. On s'ajegui, basteix-hi una ciutat.

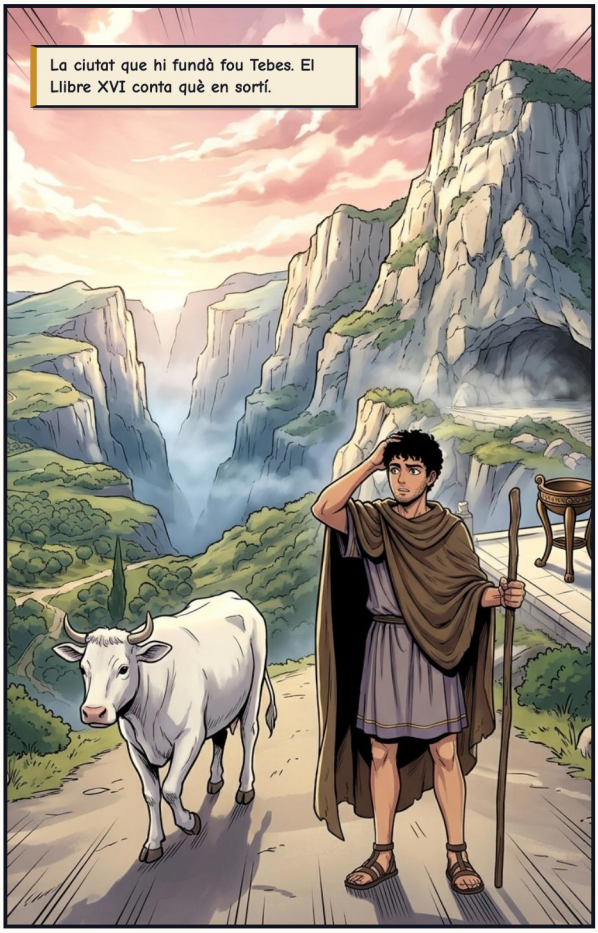
La ciutat que hi fundà fou Tebes. El Llibre XVI conta què en sortí.

ACTE IV – LA CORONA DE LLORER

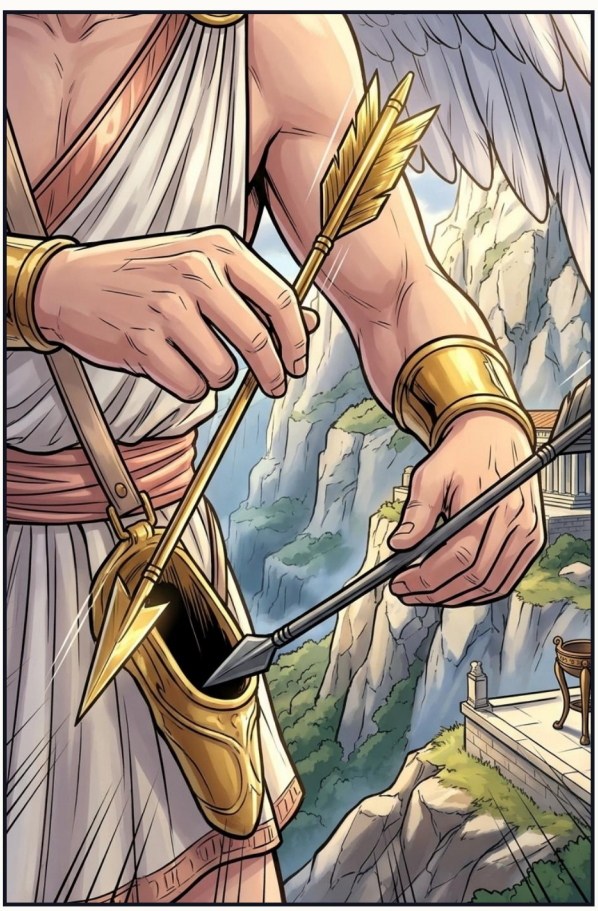

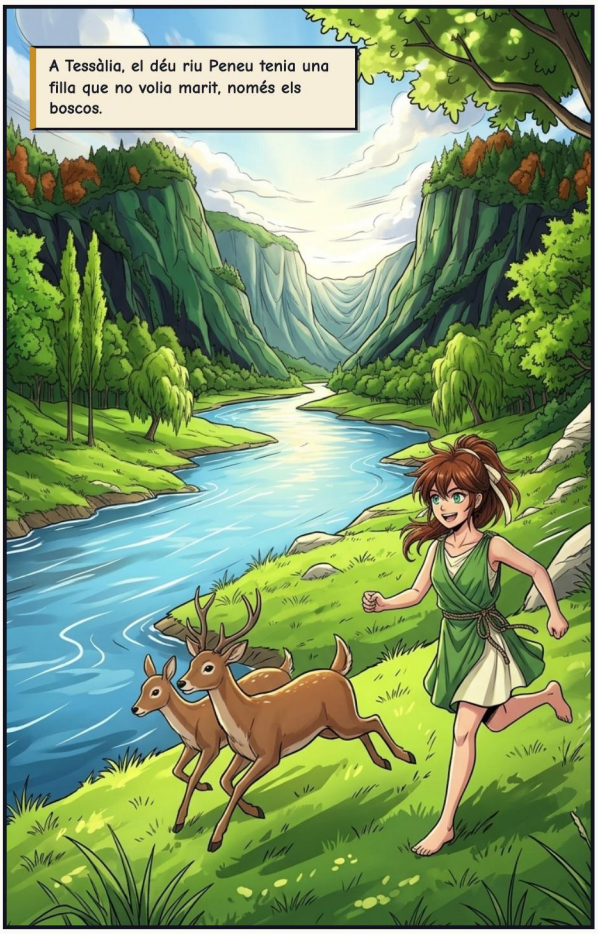
A Tessàlia, el déu riu Peneu tenia una filla que no volia marit, només els boscos.

Pare, deixau-me romandre sense casar per sempre. El pare d'Àrtemis li ho concedí.

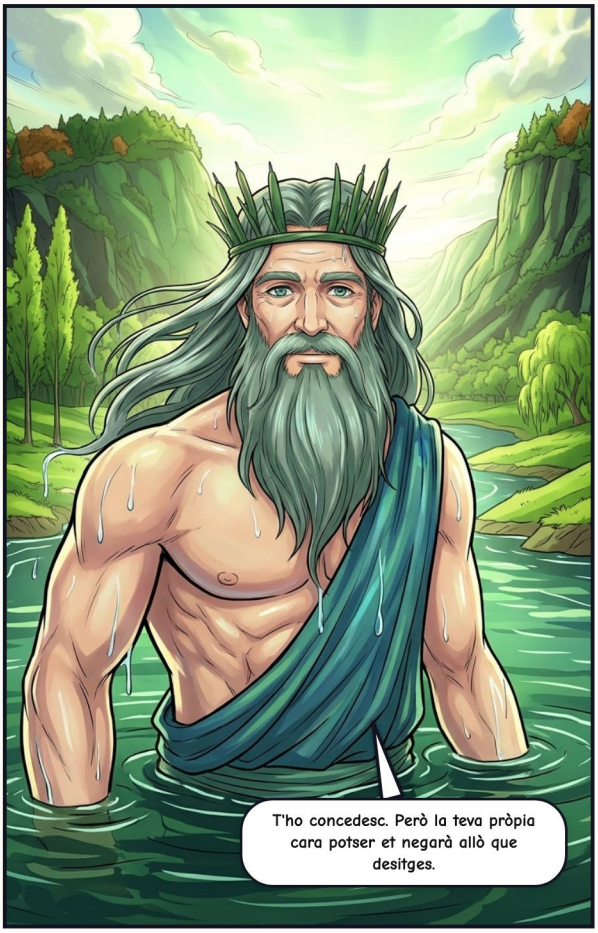
T'ho concedesc. Però la teva pròpia cara potser et negarà allò que desitges.

La fletxa d'or l'encengué com un rostoll. La de plom la féu fugir.

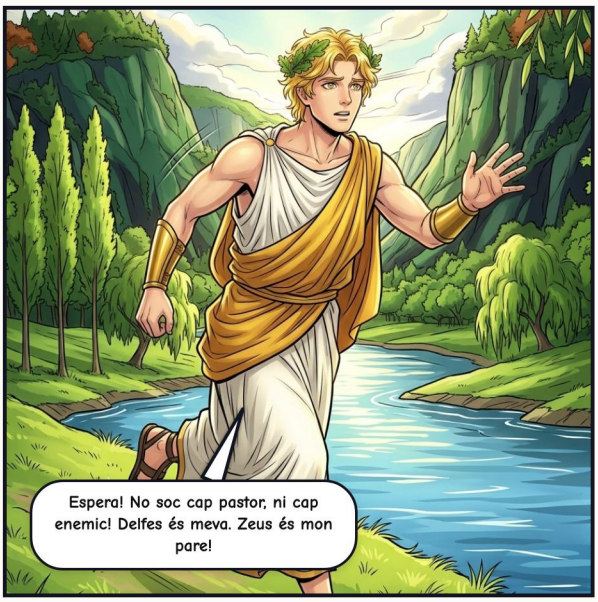
Espera! No soc cap pastor, ni cap enemic! Delfes és meva. Zeus és mon pare!

Jo vaig inventar la medicina... i cap herba no cura això.

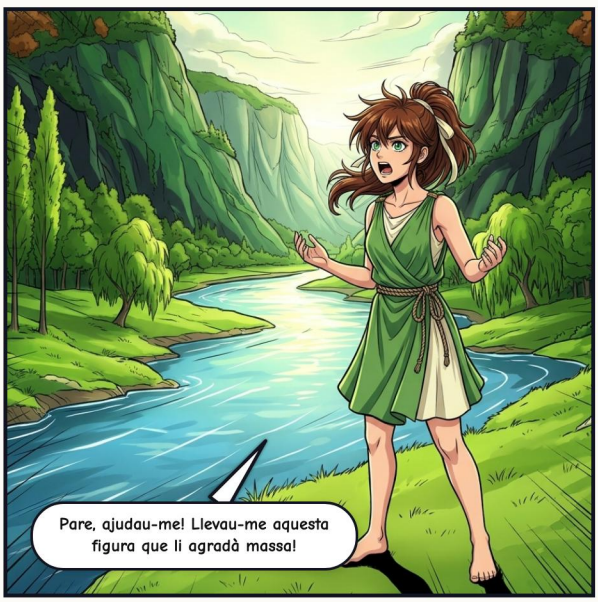
Pare, ajudau-me! Llevau-me aquesta figura que li agradà massa!

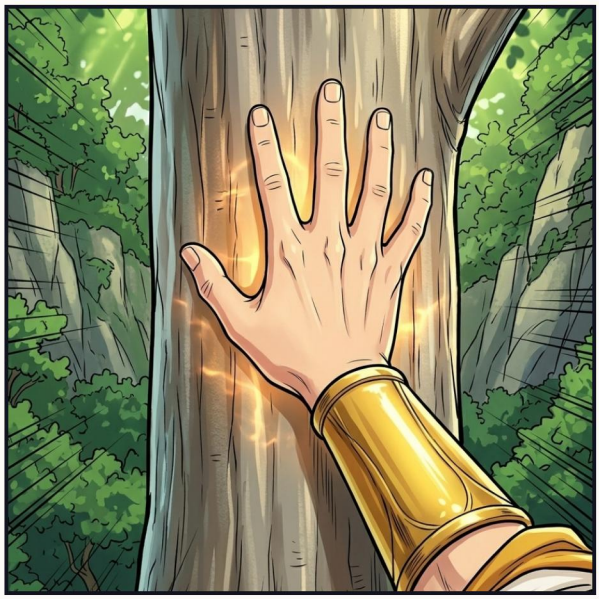

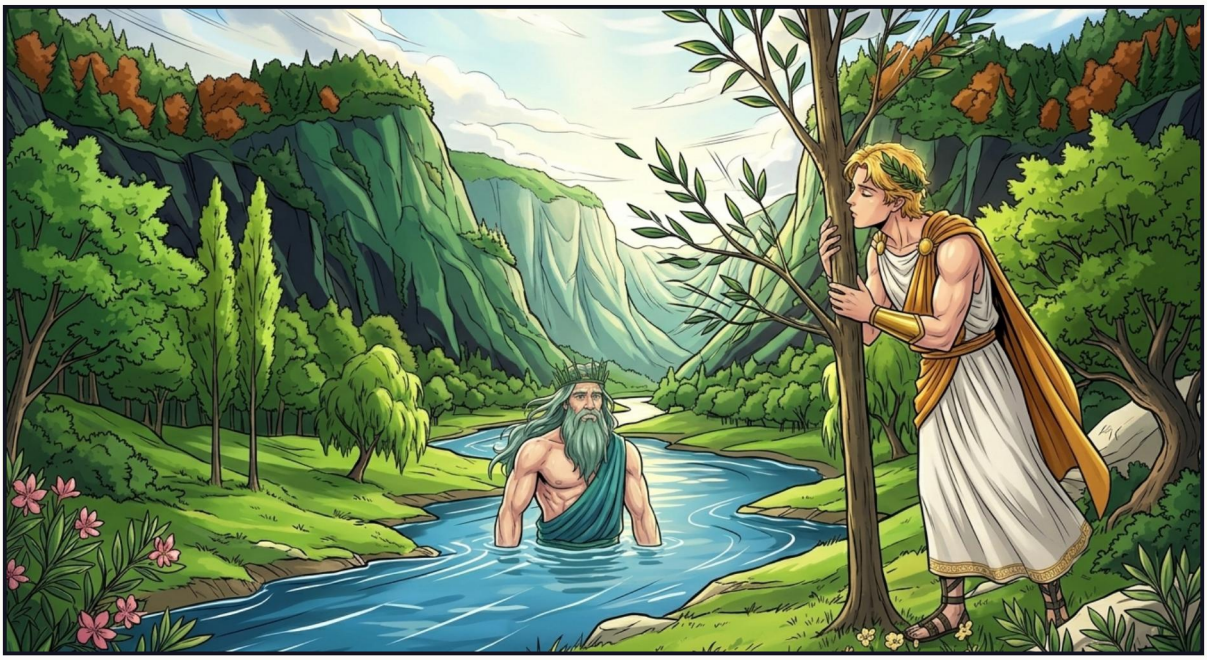

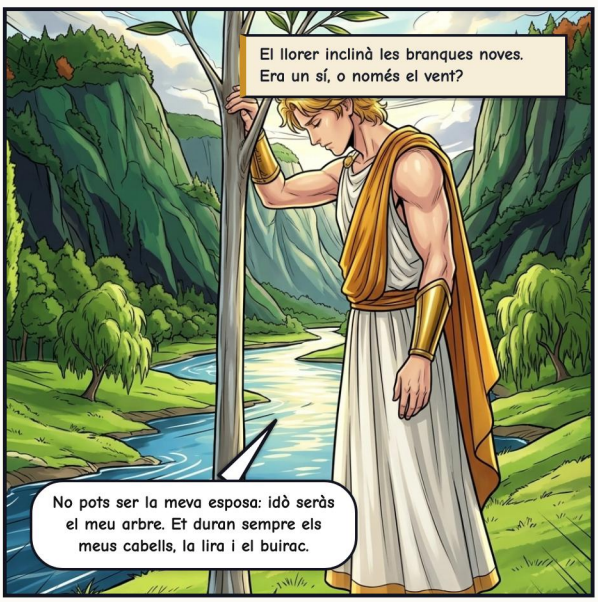
El llorer inclinà les branques noves.
Era un sí, o només el vent?
No pots ser la meva esposa: idò seràs el meu arbre. Et duran sempre els meus cabells, la lira i el buirac.

De tornada a Delfes, teixí la primera corona de llorer. Dugué les seves fulles per sempre, com tot vencedor i poeta.

ACTE V – EL PREU DE LA BRILLANTOR

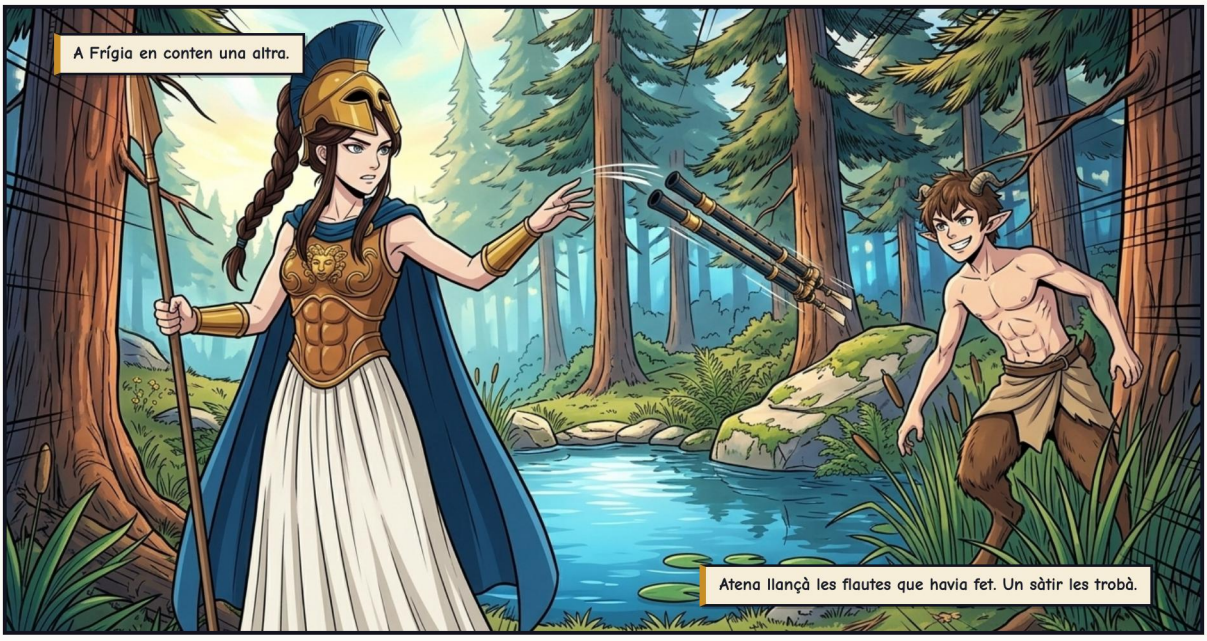

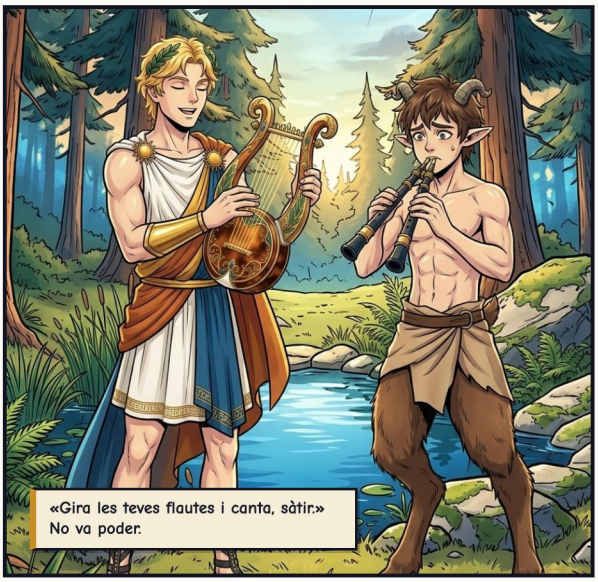

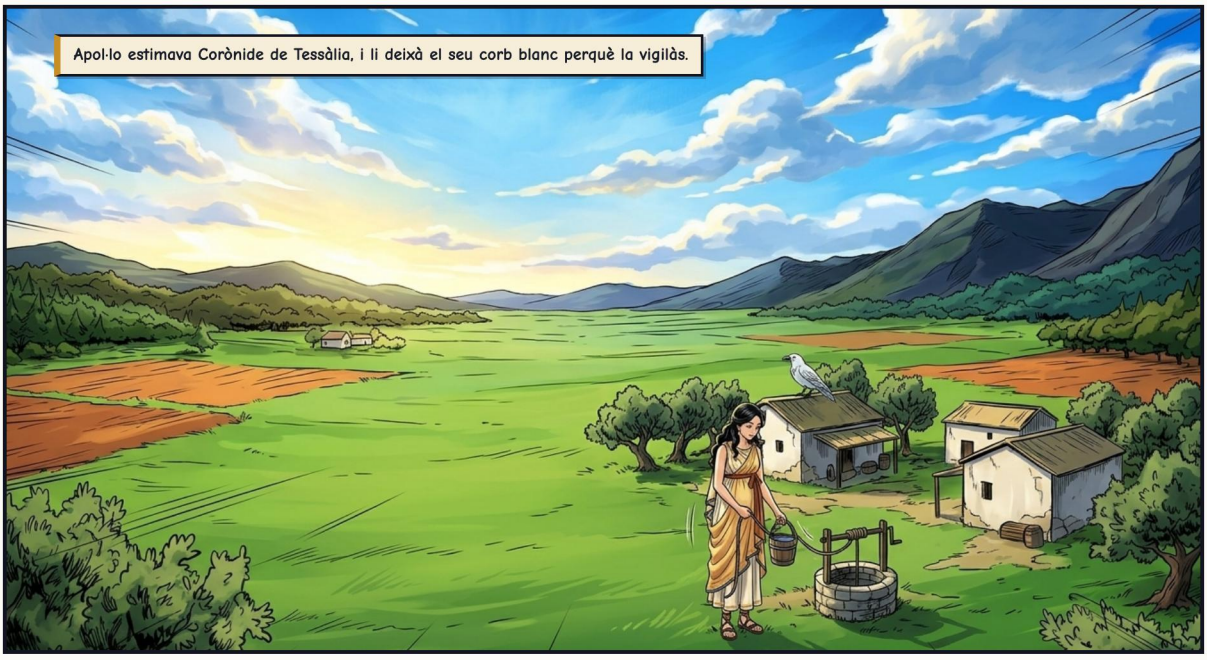
Apol·lo estimava Corònide de Tessàlia, i li deixà el seu corb blanc perquè la vigilàs.

N'ha pres un altre: Isquis, un foraster.

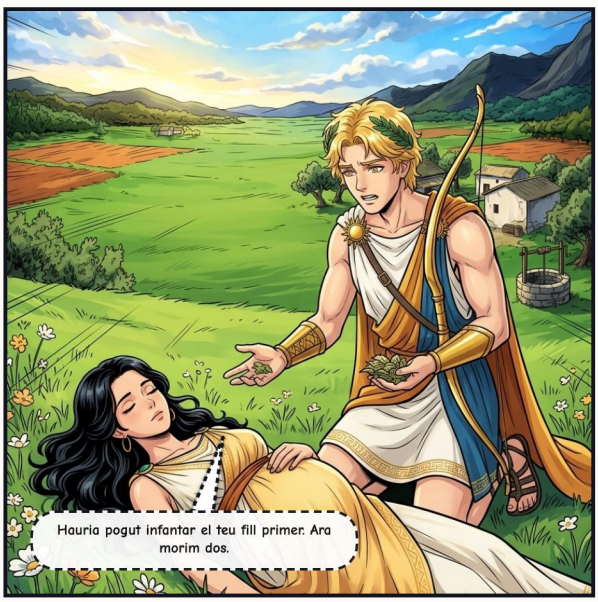
Hauria pogut infantar el teu fill primer. Ara morim dos.

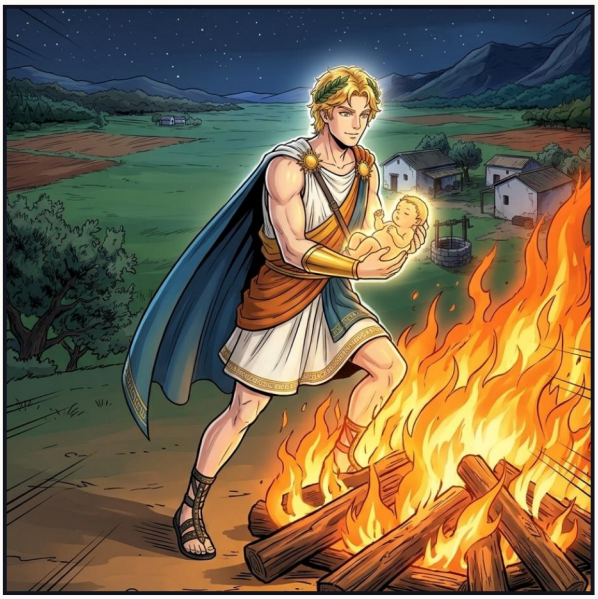

Per això el corb és negre.
Has dit la veritat. Vesteix de negre per això.

Quiró crià l'al·lot, Asclepi, i li ensenyà totes les herbes que creixen.

Es tornà el guaridor més gran que mai hagi existit.

Hipòlit, que havia estat mort.
Respira.

Cap mà mortal no obre les portes de la mort.
Més endavant, els grecs adoraren Asclepi com a déu de la guarició.

Al Tàrtar, per això.
És el meu fill!

Idò, un any com a criat d'un mortal.

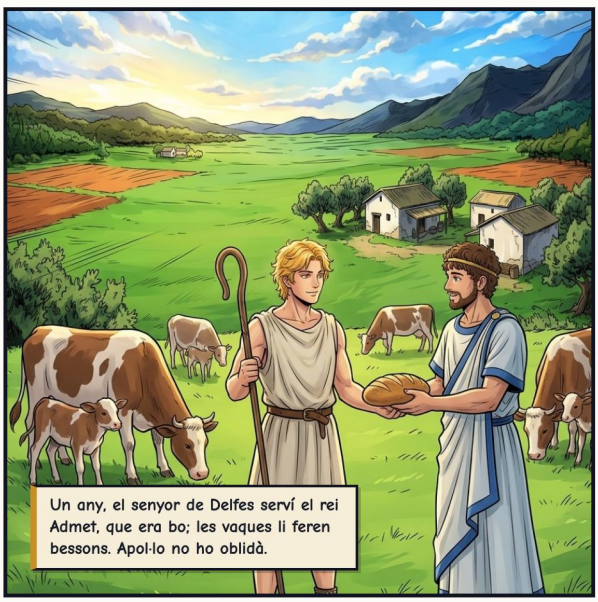
Un any, el senyor de Delfes serví el rei Admet, que era bo; les vaques li feren bessons. Apol·lo no ho oblidà.

Déu de l'arc i la lira, la pesta i la guarició, els oracles i les veritats dures. Quan tocava, l'Olimp callava.
Damunt la porta del seu temple: CONEIX-TE A TU MATEIX. Els grecs ho llegien així: recorda que ets mortal.

EPÍLEG — ELS BESSONS DE DELOS

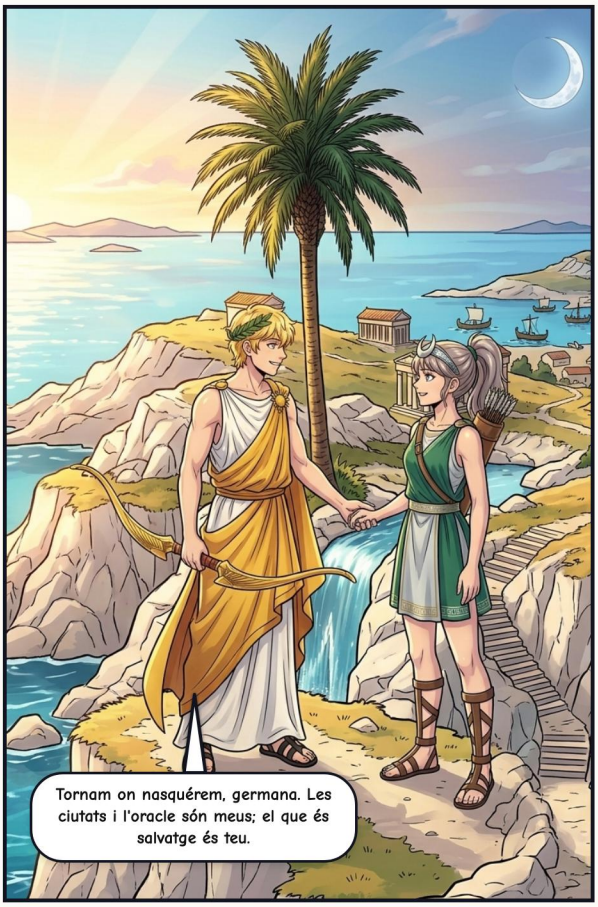

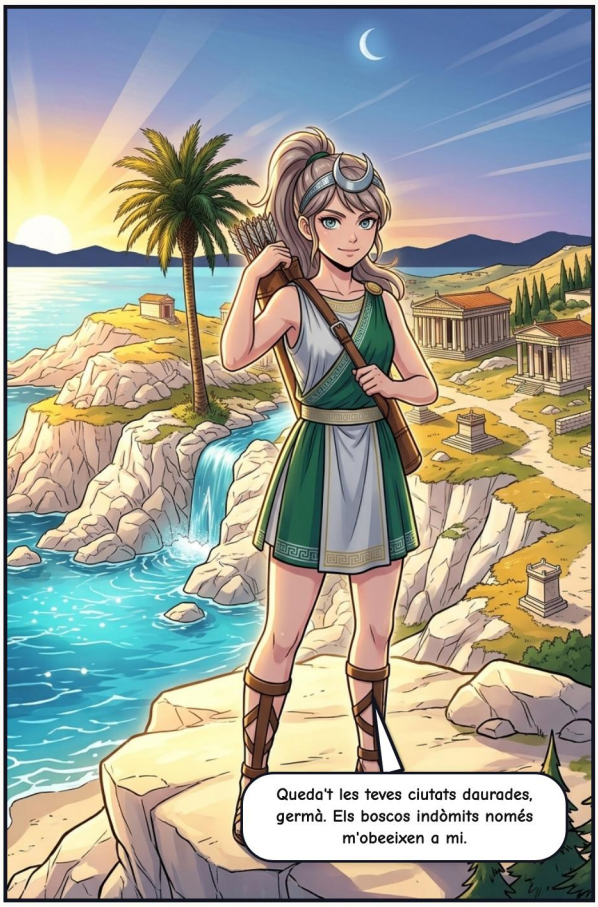

COLOFÓ

Apol·lo: L'Arc Daurat

Déus de l'Olimp: Mitologia Grega

FONTS CLÀSSIQUES

Himne homèric a Apol·lo; Ovidi (Metamorfosis 1, 2, 6); Higí (Faules 140); Apol·lodor (Biblioteca 1.4, 3.10); Píndar (Pítica 3); Eurípides (Alcestis); Pausànias

Relat adaptat lliurement a partir de les fonts clàssiques de la mitologia grecoromana, en domini públic.

EDICIÓ I IL·LUSTRACIONS

Adaptació, curadoria i edició: Guillem Cantallops Ramis. L'adaptació al còmic i les il·lustracions s'han creat amb intel·ligència artificial; no es reclama dret d'autor sobre les imatges generades automàticament.

LLICÈNCIA

L'edició, els textos adaptats i les traduccions es comparteixen sota llicència CC BY-NC-SA 4.0 (Reconeixement – NoComercial – CompartirIgual).

https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/deed.ca

OBRA EN CURS I COMENTARIS

Aquest còmic forma part d'una col·lecció en revisió. Si hi trobau alguna errada o voleu enviar comentaris, escriviu-nos indicant la versió de baix.

https://olimp.talaiot.net · olimp@talaiot.net

Versió 1 · 2026-11-26

10-apollo_ca.pdf